

en molts altres àmbits de la cultura, com per exemple en l'arqueologia, que havia fomentat sempre tot promovent la continuació de les excavacions a la vila tossenca dels Ametllers.

La lletra P ha estat protagonista: Primavera, Pintura, Padern, Planellas. Quatre paraules que evocuen un temps, uns fets i unes persones entrañables en aquesta comarca.

El XXI Concurs de Pintura Ràpida de Lloret | Sembla que, finalment, el certamen pictòric ha trobat el moment idoni per a la seva celebració: la primavera. Fins aquest any, els vint concursos anteriors havien tingut lloc al final d'estiu, però, en coincidir amb altres certàmens de poblacions relativament properes, la participació d'artistes havia anat disminuint. Els organitzadors del Club Marina Casinet han donat un cop de timó i l'han passat del mes de setembre al mes d'abril, sembla que per sempre, atès que en l'edició d'enguany la prova ha funcionat i ja s'ha doblat el nombre de pintors concursants. Aquesta ve-

ASSUMPCIÓ COMAS

>> *El guanyador del primer premi del Concurs de Pintura Ràpida de Lloret, Narcís Sala Gascons.*

gada Narcís Sala Gascons ha obtingut el primer premi (1.200 €), Alexandre Miras el segon (1000 €), Joan Coch el tercer (800 €) i Ramon Pujolà el premi especial Natura (600 €). Han integrat

el jurat Toti Fàbregas (presidenta), Albert Jiménez Torrent (guanyador del concurs anterior), Assumpció Comas i Joan Bernat (artistes locals) i el galeista Lluís Ferrés.

GIRONINS A L'EXTERIOR

roger zamorano

Un paisatge agrícola encantador, una plana de vinya i cereals regada pel cabalós riu Vardar i envoltada per imponents muntanyes amaguen una de les vergonyes més infamants d'Europa: Idomeni.

D'Idomeni no ens en separa la distància física (tres hores d'avió i una més en cotxe). El veritable escull és la nostra adormida consciència ciutadana, sempre amatent a fer més cas a la por i als prejudicis que aixequen tanques i concertines que als crits d'angoixa dels qui pateixen una situació tràgica que no fa tant de temps els europeus vivíem en carn pròpia.

El vergonyós acord amb Turquia fou la gota que féu vessar el vas. Posat en contacte amb voluntaris sobre el terreny, em vaig apuntar al projecte del bany per a infants (*Baby Hammam*). En una tenda i uns quants cossis, cada dia mares i voluntàries banyaven més d'un centenar de nens i nenes, mentre els homes preparàvem l'aigua calenta. Banyar, lluitar contra els polls i la sarna era el nostre dia a dia. La jornada s'acabava repartint l'ajuda que aquell dia teníem, ja fos aliments, roba o kits d'higiene.

Metges sense Fronteres era l'única organització d'envergadura present al camp. La resta eren projectes petits de voluntariat independent. Entre 350 i 400 voluntaris, un bon grapat de gironins (exemplar la feina que fa refuGIs, grup de voluntariat del Gironès), miràvem d'atendre les necessitats quotidianes de més de 12.000 persones. I els recursos institucionals? En bona mesura destinats al control policial, o bé directament a la repressió. Vaig assistir tristament al llançament de gas lacrimogen i pilotes de goma per part de la policia macedònica cap a territori grec per dissoldre els grups de refugiats que intentaven passar la tanca, i vaig veure com el govern grec, amb la total aquiescència de l'OTAN, practicava maniobres militars, amb vols rasants de caces inclosos, sobre uns civils aterrits.

Foren deu dies intensos compartint la lluita digna d'una gent que, fugint de l'horror i la barbàrie, s'ha trobat com a resposta la indiferència i el rebuig. Un gra de sorra més com el de milers de voluntaris anònims, gent de totes les edats, professions i procedències que ens hem rebel·lat contra la injustícia d'un tracte insolidari i inhumà impropri dels valors en què hem estat educats.